

תת"ע 10472/06/17 - עבדאללה חג'אזי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 10472-06-17 מדינת ישראל נ' חג'אזי
תיק חיצוני: 13112032621

בפני	כבוד השופטת אסתר טפסה-גרדי
מבקש	עבדאללה חג'אזי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

הובאה בפני בקשה לביטול פסק הדין בו נדון המבקש בהעדרו, ביום 21.11.17.

הבקשה הוגשה בקשר לדו"ח מס' 13112032621 - הזמנה לדין וכתב אישום - על פיו, ביום 18.3.17, נהג המבקש ברכב מ.ר. 6456969, ובעת שהרכב היה בתנועה השתמש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה.

ביום 21.11.17, הורשע המבקש בהעדרו, והושת עליו קנס בסך 1,200 ₪. לפסק הדין צורף אישור מסירה של ההזמנה לדין, שנשלחה למבקש, שחזר כ"לא נדרש".

בבקשה טוען המבקש כי הוא מכחיש את העבירה המיוחסת לו וכפר בה בזמן אמת, בעת קבלת הדו"ח, הגיש בקשה להישפט אך מעולם לא קיבל הזמנה לדיון.

המבקש מציין כי הוא נהג משאית וזקוק לרישיונו לפרנסתו וכי הקנס שהושת עליו גבוה מאוד עבורו.

המשיבה התנגדה לבקשה בטענה כי קיים אישור מסירה וכי המבקש לא פרט את סיכויי הבקשה.

המסגרת המשפטית

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר לדון אדם בהיעדר וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדר. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.

"240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה

חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

(א)2 נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו

כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;

(א)3 בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור

שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש

מאסר.....

(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).

נמצאו למדים כי בכל מקרה שנאשם הוזמן ולא הופיע לבית המשפט, הרי ניתן לדונו בהיעדר. אולם בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר (את הכרעת הדין או את גזר הדין, או את שניהם).

אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין קבועות בס' 130(ח).

(ח) נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת

הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה

סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי

סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית

המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

הסעיף קובע שני טעמים המצדיקים ביטול פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש במשפטו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי ביטול פסק הדין. התנאים אינם מצטברים. מכאן שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערי ביהמ"ש בפניו, ביהמ"ש יעתר לבקשתו לביטול פסה"ד, גם אם אי התייצבותו נבעה מרשלנות בלבד. אולם אם אין קיים חשש כאמור נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור ידחה ביהמ"ש את בקשתו.

בבואו להכריע בבקשה, על ביהמ"ש לשקול מגוון רחב של שיקולים, ביניהם, חומרת העבירה, הזמן שעבר מאז נשפט, הבעיות הטכניות שמעורר הביטול, האינטרס הציבורי שביעילות הדין לעומת אינטרס הנאשם, ועוד.

החלטה

ההמצאה של ההזמנה לדין

אישור המסירה של ההזמנה לדין חזר כ"לא נדרש", שזוהי מסירה כדין, ולפיכך, דין טענתו של המבקש כי לא קיבל את ההזמנה לדין להידחות.

המבקש לא הוכיח כי כתובתו המדויקת הייתה מצויה במשרד הפנים בעוד שחלה עליו החובה לעשות כן. לציין כי בבקשה

שהוגשה התבקש בית המשפט לזמן המבקש למועד חדש, כשבהזמנה יצוינו, מלבד שם משפחתו ושם הכפר, הפרטים הבאים: "דואר 945 - שכונת נאפע חגאר - טמרה 3081100". בדיקת אישור המסירה של ההזמנה לדין מעלה כי מלבד שמו של המבקש ושם הישוב צוין באישור המסירה "ת"ד 945".

נוכח קיומו של אישור המסירה, עומדת כנגד המבקש חזקת מסירה, הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, הקובעת כלהלן:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

במקרה דנא חלפו 15 יום מיום שנשלחה ההזמנה לדין בדואר רשום והמבקש לא הוכיח כי לא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו. כאמור, דבר הדואר לא נדרש על ידו. לפיכך, אי קבלת ההזמנה לדין נעוצה במחדלו (ראה לענין זה רע"פ 805/09 **פרפרה נ' מ"**, (ניתנה ביום 23.2.09).

בעפ"ת 19973-06-10 **עזאם נ' מדינת ישראל** ציין כב' השופט כאמל כי בית המשפט העליון התייחס לנוהל המקל להמצאת הזמנות לדין שהמחוקק קבע לגבי עבירות קלות יחסית, במטרה לייעל ולפשט את סדרי ההמצאה בסוג מיוחד זה של עבירות, וקבע כי אינו רואה בהסתפקות באישור על משלוח הודעה בדואר רשום נוהל פסול, המחייב התערבותו. (ראו רע"פ 2307/98 קרי והוד נ' מ", (ניתנה ביום 1.6.98).

לסיכום, מהאמור עולה כי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש לדיון.

עיוות דין

המבקש טען כי הוא כופר בעבירה המיוחסת לו וכי כפר בה לראשונה בפני השופט, בעת קבלת את הדו"ח. עם זאת, המבקש לא נימק בבקשתו את סיכויי הצלחתו.

יפיים לענין זה דבריו של בית המשפט העליון ברע"פ **1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** (להלן - ענין אלעוברה), (מיום 23.2.04), שם נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש העורר לאחר שבקשתו לביטול פסק דין, מנימוקים של שכחת מועד הדיון ועיוות דין נדחתה:

"לא היתה סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש (לענין זה ראה רע"פ 5377/03 וג'די ג'מאל נ' מדינת ישראל (טרם פורסם); ר"ע 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3) 279). הדבר גם אינו דרוש כדי למנוע עיוות דין, כפי שביאר בית המשפט המחוזי בעצם העקיפה הודה המבקש. **העובדה שהמבקש כפר בפני השופט שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו - כל מי שכופר ולא**

התייצב זכאי לביטול פסק-דין, ולא היא." (הדגשה שלי - א.ט.ג.).

בעניין רע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל**, ציין בית המשפט כי תכליתו של סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי היא יעול ההליך הפלילי בעבירות קלות. ניתנת במסגרתו אפשרות לנאשם, אם הוא בוחר בכך, שלא להיות נוכח בעת הדיון כך שזה יתנהל בהיעדרו. הדין קובע שבמקרה כזה יראוהו כמודה בכל העובדות אשר בכתב-האישום, משמע: **על הנאשם לדעת שאי-התייצבות כמוה כהודאה.**

מכאן, שגם על פי החלופה השנייה, העשויה להצדיק ביטול פסק דין - חשש לעיוות דין - לא מצאתי לנכון לקבל את הבקשה.

באשר לענוש, גם כאן אין חשש לעיוות דין - המבקש הורשע בעבירה של שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית, בזמן נהיגה. העונש שהוטל עליו: קנס בסך 1,200 ₪. כל זאת, כשהמשיבה הציגה בדיון כי המבקש נוהג משנת '75 ולחובתו 70 הרשעות קודמות.

נוכח האמור בנסיבות בהן הורשע המבקש ועברו התעבורתי - הענישה היא מידתית וסבירה ולא נגרם עיוות דין למבקש.

לסיכום, הבקשה נדחית.

הכרעת הדין וגזר הדין יוותרו על כנם.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ח' שבט תשע"ח, 24 ינואר 2018, בהעדר
הצדדים.